

## POROPORVARILLISUUTTA VALLANKUMOUKSELLISTEN KESKUUEDESSA

Vastavallankumouksen kausille on luonteenomaista muun muassa vastavallankumouksellisten aatteiden leviäminen ei ainoastaan karkeassa ja suoranaيسissa, vaan myös hienommassa muodossa, nimittäin poroporvarillisten mielialojen kasvuna vallankumouksellisten puolueiden keskuudessa. Uudessa kirjasessaan „Poliittiset puolueet Venäjällä” tov. Martov yhdistää vallankumouksellisten puolueiden nimen alle sosialidemokraattisen ja eserrien puolueen. Toivomme voivamme myöhemmin palata Martovin mielenkiintoiseen kirjaseen, jossa hän arvostelee kadetteja menshevistiselle kirjallisuudelle epätavallisella suorasukaisuudella ja selvyydellä, mutta samalla luokittelee aivan väärin, epämarxilaisesti poliittiset puolueemme ja tekee menshevismille ominaisen perusvirheen katsoessaan lokakuulaistyypisten puolueiden kuuluvan „keskusta”-puolueisiin.

Mutta tämä ohimennen. Tällä kertaa meitä kiinnostavat eräät muut uutuuudet sosialidemokraattien ja eserrien kirjallisuudessa. Tarkoituksenamme on osoittaa vastavallankumouksellisten mielialojen suurimmat ilmentymät tai oikeammin heijastumat tässä ympäristössä. Joulukuun kapinan tappion jälkeen oli vastavallankumouksellisten mielialojen suurimpana ilmentymänä demokraattisissa piireissä kadettien tekemä käänös, kun he heittivät yli laidan perustavan kokouksen tunnuksen sekä panettelivat ja parjasivat kaikin tavoin „Poljarnaja Zvezdan” ja muiden samantapaisten julkaisujen palstoilla aseellisen kapinan osanottajia ja aatteellisia kannattajia. Duuman hajottamisen ja heinäkuussa tapahtuneiden kansanliikkeiden epäonnistumisen jälkeen tuli vastavallankumouksellisia mielialoja edustavaksi uutuuudeksi demokraattisissa piireissä se,

että eserristä erosi lopullisesti niiden oikeistosliipi ja muodostui puoliksi kadettilainen „kansansosialistinen” puolue. Loka—joulukuussa tapahtuneen ensimmäisen ja suuren nousun jälkeen lohkesivat taisteluhenkisistä, sotivista demokraattisista piireistä kadetit. Touko—kesäkuussa tapahtuneen toisen, pienen nousun jälkeen niistä alkoivat lohjeta pois kansansosialistit.

„Proletarin”<sup>77</sup> 4. numerossa kuvasimme näiden kansansosialistien aatteellisen ja poliittisen ulkomuodon peruspiirteet\*. Sen jälkeen he ovat ehtineet esiintyä täysin virallisesti, ovat julkaisseet „työ- (kansansosialistisen)” puolueen ohjelman, mikä on eserrien ohjelma muunnettuna vallankumouksellisesta opportunistiseksi, pikkuporvarillisen julkiseksi, sekä saattaneet julkisuuteen uuden puolueen järjestävän komitean kokoonpanon. Tosin tämän järjestävän komitean 17 jäsenestä (hrat Annenski, Jelpatjevski, Mjakotin, Peshehonov y.m.) on kaiken kaikkiaan *vain yksi* entinen Duuman jäsen „Työryhmästä”, hra Krjukov, reaali-koulun opettaja ja sanomalehtikirjailija. Uuden työpuolueen perustajien joukossa ei ole yhtään hiukankaan huomattavaa *oikeiden* „trudovikkien” nimeä! Ei ole ihme, että eräät nimittävät kansansosialisteja vale-trudovikeiksi. Ei ole ihme, että lehdissä on jo uutisia muista työpuolueista. „Tovarishtsh” lehti kertoo, että hra Sedelnikov, joka duumatoimintansa vuoksi on tietenkin paljon huomattavampi ja kansan keskuudessa tunnetumpi „trudovikki” kuin aivan tuntematon hra Krjukov, perustaa *kansan työpuoluetta*. Väkirikkaassa kokouksessa, josta „Tovarishtsh” kertoo, oli hra Sedelnikov avoimesti ja suoraan puolustanut aatteitaan tavoittelematta sosialistin nimeä ja nostaen „demokraattisen monarkian” lipun. Samassa uutisessa sanotaan, että kansaan lukeutuvan trudovikin suoruus ja avomielisyys herätti syvää suuttumusta lehtimiehiin lukeutuvan trudovikin hra Mjakotinin taholta, joka vastaväitteissään puolusti kansansosialistien mielipiteitä.

Tämän perheriidan yksityiskohdat eivät kiinnosta meitä. Meille on tärkeää osoittaa vain erilaiset opportunististen pyrkimysten ilmaukset eilisten eserrien ja eräiden „trudovikkien” keskuudessa. Hra Peshehonov „edistyy” tässä suhteessa eniten (eserrillä on paljon rohkeampia „edistysmieli-

\* Ks. tätä osaa. ss. 180—189. *Toim.*

siä uudistajia” kuin meillä). „Russkoje Bogatstvon” syyskuun niteessä hän menee vallankumouksellisista kadetteihin johtavalla tiellä yhä pitemmälle. Hän koettaa pyyhkiä pois eron vallankumouksellisen „ottaa” ja kadettilaisen „saada” väliltä. „Todistettuaan” elokuussa, ettei voida ottaa koko vapautta eikä kaikkea maata, hän „todistelee” nyt, ettei voida „ottaa vapautta alhaalta käsin”. Ce n'est que le premier pas qui coûte\* eli venäjäksi: первая чарочка колом, вторая — соколом, а остальные — мелкими прашечками. Uuskadettilainen [lehtimies] parjaa legaalisena aikakauslehden palstoilla aseellisen kapinan ja väliaikaisen vallankumoushallituksen aatetta nimittämättä tietenkään asioita suoraan niiden oikealla nimellä ja esittämättä kokonaan sitä vallankumouksellisten puolueiden manifestia, jota hän „kumoo”, vaan väaristellen ja mataloittaen vapaassa lehdistössä niiden ajatuksia, jotka ovat illegaalisessa lehdistössä puolustaneet kapina-aatetta, väliaikaisen vallankumoushallituksen aatetta. Ja todellakin, jossain tarkoituksessahan herrat kansansosialistit ovat legalisoineet puolueensa! On selvää, etteivät he ole sitä legalisoineet puolustaakseen kapina-aatetta, vaan kumotakseen sen!

Sosialidemokraattien kirjallisuudessa on huomattavana vastavallankumouksellisia mielialoja heijastavana uutuu-tena moskovalainen viikkolehti „Nashe Delo”. Kadettilehdistö on jo rummuttanut korvat lukkoon tuosta menshevikkien uudesta suuresta „edistyksestä”; — he edistyvät, kuten tunnettua, vallankumouksellisten luota kadettien luo. „Retsh” on julkaissut erikoisen tervehdysartikkelin, „Tovarishtsh” on toistanut riemuissaan „Nashe Delon” tärkeimmät ajatukset, „Retsh” on toistanut „Tovarishtshin” lausunnot, „Tovarishtsh” on varmentanut omat katsantokantansa viittaamalla „Retshiin”, — sanalla sanoen Venäjän vallankumouksen sivistyneiden petturien valistunut seura on joutunut tavattoman juhlanan tunnelman valtaan. „Retsh” on jostain nuuskinut senkin, että „Nashe Delon” johtajina ovat huomattavat menshevikit, herrat Maslov, Tsherevanin, Groman, Valentinov.

Emme tiedä, pitävätkö nämä „Retshin” tiedot paikkansa, vaikka se tavallisesti onkin olevinaan hyvin tietoinen

\* Tarkka käänös: vain ensimmäinen askel on vaikea. *Toim.*

kaikista menshevikkien asioista. Mutta me tunnemme Tsherevaninin pääkirjoituksen „Nashe Delon” I. numerossa. Kannattaa lainata kohta, joka on riemastuttanut kadetteja:

„Proletariaatin olisi typerää ja mieletöntä yrittää, kuten eräät ehdottavat, ryhtyä yhdessä talonpoikaiston kanssa taisteluun sekä hallitusta että porvaristoa vastaan täysivaltaisen ja yleiskansallisen perustavan kokouksen puolesta” (s. 4). „On vaadittava tiukasti, että uusi Duuma kutsutaan koolle”. Ministeristö on muodostettava Duuman enemmistöstä. „Ja niissä täydellisen järjestymättömyyden ja kauhean sivistymättömyyden oloissa, mikä on nykyään ominaista talonpoikaistolle, on vaikea muuta toivoakaan” (s. 6). Kuten näette, se on avomielistä... aina hurskauteen saakka. Toveri Tsherevanin, jääden vallankumoukselliseen puolueeseen, on mennyt paljon pitemmälle oikeaan kuin hra Peshehonov, joka on perustanut uuden „julkisen puolueen”. Hra Peshehonov *ei vielä* kieltäydy perustavan kokouksen tunnuksesta ja *yhä vielä* arvostelee duumaministeristövaatimusta siksi, että katsoo sen riittämättömäksi.

Haluamatta loukata lukijoitamme emme tietenkään ryhdy kumoamaan Tsherevaninin asennetta. Hän on jo muutenkin yleisenä puheenaiheena kaikkien sosialidemokraattien keskuudessa riippumatta fraktiosta. Mutta pyydämme lukijoita ajattelemaan mitä vakavimmin niitä syitä, joista huomattavan ja vastuunalaisen menshevikin niin uskomattoman helppo muuttuminen liberaaliksi johtuu. Ei ole vaikea tuomita ja hyljätä silmiinpistävää opportunistin „äärimäisyyttä”, „liiallisuutta”. Paljon tärkeämpää on tuoda päivänvaloon sosialidemokraatin punastumaan saavien virheiden lähde. Pyydämme lukijoita ajattelemaan, onko ero Tsherevaninin ja meidän Keskuskomiteamme välillä todellakin syvempi kuin Sedelnikovin ja Peshehonovin välillä?

Koko tämän „nelikon” pyrkimyksillä on sama pohja. Vallankumous on uuvuttanut poroporvarillisen, pikkuporvarillisen tyyppin ihmiset. Pieni, harmaa ja hintelä, mutta rauhallinen laillisuus on parempi kuin vallankumouksellisten purkausten ja vastavallankumouksellisen raivon myrkyisä vaihtelu. Vallankumouksellisten puolueiden sisältä käsin tuo pyrkimys ilmenee siten, että tahdotaan uudestijärjestää nämä puolueet. Tulloon puolueen perusyttimeksi

pikkuporvari: „puolueen tulee olla *joukkopuolue*”. Alas maanalaisuus, alas konspiraatio, joka häiritsee perustustaillista „edistystä”! Tehtäköön entiset vallankumoukselliset puolueet julkisiksi. Sitä varten on perusteellisesti reformoitava niiden ohjelma kahta peruslinjaa: poliittista ja taloudellista. On heitettävä pois tasavaltaa ja maan konfiskointia koskeva vaatimus, heitettävä pois täsmällisen selvä, leppymättömän jyrkkä ja kouraantuntuva esitys sosialistisesta päämäärästä, kuviteltava sosialismi „etäisyyteen häipyväksi perspektiiviksi”, kuten hra Peshehonov on sanonut verrattomalla viehättävyydellä.

Mainitsemamme „nelikon” eri edustajat ilmentävät eri yhteyksissä eri muodossa juuri noita pyrkimyksiä. Sedelnikovin demokraattinen monarkia; — „kansansosialistisella” puolueella „edistys” trudovikista kadetiksi; — Tsherevaninilla perustavan kokouksen puolesta käytävän vallankumouksellisen taistelun poistaminen; — Axelrodilla ja Plehanovilla työväen edustajakokous; — Keskuskomitealamme tunnus „Duuman puolesta”; — saman KK:n julkaiseman „Sotsial-Demokratin” 1. numeron päätelmät konspiraation ja maanalaisuuden vanhoillisuudesta ja „yleiskansalliseen porvarilliseen vallankumoukseen” siirtymisen edistyksellisyydestä — kaikki ne ovat saman yleisen peruspyrkimyksen ilmentymiä, kaikki ne ovat samaa vallankumouksellisten puolueiden keskuudessa päättään nostavan poroporvarillisuuden virtausta.

Puolueen legalisoinnin, sen joukkoihin „lähentämisen”, kadettien kanssa tehtävän sopimuksen ja yleiskansalliseen porvarilliseen vallankumoukseen lähenemisen kannalta katsoen Tsherevanin tekee *aivan loogillisesti* julistaessaan taistelun perustavan kokouksen puolesta „typeryydeksi ja mielettömyydeksi”. Olemme jo „Proletarin” 1. numerossa sanoneet \*, että meidän KK:mme on joutunut pahaan ristiiriitaan itsensä kanssa, kun se tunnetuissa „Kirjeissään puoluejärjestöille” (№№ 4 ja 5) julistaa liittoa keskiporvariston, upseeriston y.m.s. kanssa ja samanaikaisesti asettaa perustavan kokouksen tunnuksen, jota ne *eivät voi hyväksyä*. Tsherevanin on tässä suhteessa johdonmukaisempi ja päättelee oikeammin tai vilpittömämmin ja avomielisemmin kuin hrat Peshehonovit tai meidän KK:mme.

\* Ks. tätä osaa, ss. 134—149. *Totm.*

Keskuskomitean „Sotsial-Demokrat” joko vilpistelee tai on sitten hämmästyttävän harkitsematon, kun se toisaalta hävittää „niitä kulkuteitä, jotka johtavat proletariaatin syrjään yleiskansallisesta liikkeestä” ja „tuomitsevat sen poliittisesti eristyneeksi”, mutta toisaalta tukee perustavan kokouksen tunnusta ja sanoo: „on valmistauduttava kapinaan”.

Ottakaamme työväen edustajakokous. Hiljattain (loka-kuun 6 pnä) kadettien „Tovarishtsh” lehti vihdoin lörpötteli maailmalle tuon edustajakokouksen salaisuuden. Lehden kertoman mukaan „eräs sosialidemokratian vanhimmista johtajista, joka on herättänyt kysymyksen työväen edustajakokouksesta”, sanoi joku päivä sitten pitämässään seloituksessa seuraavaa: „He („työväen edustajakokouksen” jäsenet) voivat hyväksyä, ehkä eräin muutoksin, koko sosialidemokratian ohjelman, ja silloin puolue pääsee pois maanalaisesta järjestötilastaan”. Asia on selvä. Vanhimmat johtajat eivät ilkeä sanoa suoraan, että he haluavat muutoksia puolueen ohjelmaan puolueen saamiseksi legaaliseen asemaan. Voisi esimerkiksi heittää pois tasavallan, perustavan kokouksen ja maininnan proletariaatin sosialistisesta diktatuurista sekä lisätä, että puolue taistelee vain laillisin keinoin (kuten oli sanottu Saksan sosialidemokraattien ohjelmassa ennen poikkeuslakia) j.n.e. „*Silloin puolue pääsee pois maanalaisesta järjestötilastaan*”, haaveilevat „vanhimmat johtajat”, silloin viedään päätökseen siirtyminen „vanhoillisesta” illegaalisuudesta, vallankumouksellisuudesta ja maanalaisuudesta „edistykselliseen” perustuslakiin nojautuvaan laillisuuteen. Juuri tällainen on häveliäästi peitelty työväen edustajakokouksen olemus. Työväen edustajakokous on kloroformia, jota vanhimmat johtajat määräävät „vanhoillisille” sosialidemokraateille voidakseen tehdä heille samanlaisen kivuttoman leikkauksen kuin hrat Peshehonovit tekivät eserrien puolueelle. Ero on vain siinä, että hrat Peshehonovit ovat käytännön ja toimen miehiä ja tietävät, mihin ovat menossa, mutta meidän vanhimmista johtajistamme olisi syntyä sanoa siten. He eivät käsitä, että nykyisessä poliittisessä tilanteessa työväen edustajakokous on silkkaa lorua; kun tämä tilanne muuttuu vallankumouksellisen nousun suuntaan, niin työväen edustajakokous ei suinkaan tuo tullessaan poroporvarillisen rauhallista laillisuutta, ellei vain vallankumoukselli-

sen sosialidemokraattisen puolueen laajeneminen silloin tee tarpeettomaksi työväen edustajakokousta, mutta jos nykyinen tilanne muuttuu taantumuksen täydellisen ja kestäväen voiton suuntaan, niin silloin työväen edustajakokous voi *typistää* sosialidemokratian ohjelman siinä määrin, että jopa Axelrodin kauhistuu sitä.

Se, että kadettilehdistö tukee kaikin voimin työväen edustajakokouksen aatetta, on täysin ymmärrettävää, sillä se huomaa vaistollaan tuon hankkeen poroporvarilliset ja opportunistiset pyrkimykset. Eihän hra Portugalov — kadetti, joka pitää itseään puolueettomana sosialistina — suotta riemuitse Axelrodin „viisaasta asenteesta” ja tarraudu tämän halveksuviin sanoihin siitä, että puolue on „kerhojärjestö” („kerho”, jossa on 100—150 tuhatta jäsentä, s.o. Euroopan mittasuhteita käyttäen miljoonasta puoleentoista miljoonaan ääneen vaaleissa!), kysyen tärkeän näköisenä: „onko luokka puoluetta varten vaiko puolue luokkaa varten?”. Me vastaamme tähän viisaaseen kysymykseen kysymällä vuorostamme porvarillisilta kynälijoilta: onko pää vatsaa varten vaiko vatsa päätä varten?

Ottakaamme vihdoin Keskuskomitean lehden „Sotsial-Demokratian” päätelmät. Tämä sama hra Portugalov on käsittänyt oikein niiden olemuksen lainatessaan kohdan, joka on yhtä suuren kuuluisuuden arvoinen kuin Tsherevaninin lausunto. „Se (menshevistinen virtaus) on koettanut suosia proletariaatin edistyneimpiin kerroksiin nojautuvan intelligenssin maanalaisen vallankumouksellisen taistelun kiertämätöntä muuttumista yleiskansalliseksi porvarilliseksi vallankumoukseksi”. Hra Portugalov kommentoi: „Vielä äskettäin tuollaiset uhkailut (? painovirhe? tuollaiset aatteet?) julistettiin viipymättä „porvarillis-demokraattista” syntyperää olevaksi harhaopiksi. Nykyään „porvarillisilla demokraateilla” ei ole mitään lisättävää noihin huomautuksiin”.

Hra Portugalov on oikeassa. Sekä äskettäin että nykyään kuin myös aina vastaisuudessakin „Sotsial-Demokratian” pääkirjoituksen päätelmät on julistettu, julistetaan ja tullaan julistamaan porvarillis-demokraattisten aatteiden hedelmiksi. Ajatelkaapa todellakin tuota päätelmää. Maanalainen taistelu voi muuttua julkiseksi taisteluksi; intelligenttien taistelu kansan eli joukkojen taisteluksi; luokan edistyneimpien kerrosten taistelu koko luokan taisteluksi;

mutta maanalaisen vallankumouksellisen taistelun muuttuminen yleiskansalliseksi porvarilliseksi vallankumoukseksi on yksinkertaisesti hölynpölyä. Tämän päätelmän reaalisena merkityksenä kuitenkin on se, että proletariaatin katsantokanta vaihdetaan porvarillisen demokratian katsantokantaan.

„Kaksi vuotta kansalaissotaa ovat saaneet meillä aikaan kansallisen vallankumouksen. Se on tosiasia”... sanotaan „Sotsial-Demokratian” pääkirjoituksessa. Se ei ole tosiasia, vaan fraasi. Kansalaissota Venäjällä, jos tuo sana otetaan vakavassa mielessä, ei ole kestänyt kahta vuotta. Syyskuussa 1904 ei ollut mitään kansalaissotaa. Kansalaissotakäsitteen ylenmääräinen laajentaminen on edullista vain niille, jotka eivät välitä työväenpuolueen *erikoisista* tehtävistä *todellisen* kansalaissodan kaudella. Venäjän vallankumous oli ennen vuoden 1905 lokakuun 17 päivää paljon suuremmissa määrässä yleiskansallinen kuin nyt. Riittää, kun mainitaan tilanherrojen siirtyminen taantumuksen puolelle. Riittää, kun palautetaan mieleen „lokakuulais”-tyyppisten vastavallankumouksellisten puolueiden perustaminen sekä vastavallankumouksellisten piirteiden epäilemättömän voimistuminen vuoden 1906 kesän kadettien keskuudessa verrattuna vuoden 1905 kesän osvobozhdenijelaisiin. Vuosi sitten osvobozhdenijelaiset eivät puhuneet eivätkä voineet puhua vallankumouksen lopettamisesta; Struve asettui vallankumouksen puolelle. Nyt kadetit puhuvat suoraan, että heidän päämääränsä on vallankumouksen lopettaminen.

Mitä sitten tuo maanalaisen vallankumouksellisen taistelun muuttuminen yleiskansalliseksi porvarilliseksi vallankumoukseksi näin ollen merkitsee käytännössä? Venäjän vallankumouksen kulussa jo esiin tulleiden luokkaristiriitojen huomioimatta jättämistä tai hämäämistä. Proletariaatin muuttumista eturivin taistelijasta, joka harjoittaa *itsenäistä* vallankumouksellista politiikkaa, porvarillisen demokratian sen fraktion lisäkkeeksi, joka on eniten näkyvä ja joka eniten tavoittelee „yleiskansallisten” pyrkimysten edustajan osaa. Tästä selviää, miksi porvarillisen liberaalin olikin sanottava: meillä ei ole tähän mitään lisättävää, me olemme aivan samaa mieltä, me vaadimme juuri proletariaatin taistelun muuttamista yleiskansalliseksi taisteluksi. Yleiskansalliseksi taisteluksi (tai yleiskansal-



liseksi vallankumoukseksi, mikä on sama asia) muuttaminen merkitsee, että otetaan se, mikä on yhteistä kadeteilla ja muilla, vasemmistolaisemmilla, puolueilla, ja tunnustetaan tuo yhteinen välttämättömäksi; kaikki muu on poistettava, koska se „saattaa proletariaatin poliittisesti eristetyksi”. Toisin sanoen: on yhdyttävä kadettien vaatimuksiin, sillä kaikki muut vaatimukset eivät enää ole „yleiskansallisia”. Tästä johtuvat luonnollisesti puolinaisen sosialidemokraattisen opportunistin tunnukset: „perustavan kokouksen koolle kutsuvana vallan elimenä esiintyvän Duuman puolesta” tai sellaisen Duuman puolesta, joka esiintyy „vipusimena perustavan kokouksen aikaansaamiseksi” („Sotsial-Demokrat” № 1). Tästä johtuu johdonmukaisen sosialidemokraattisen opportunistin tunnus: taistelu perustavan kokouksen puolesta on typerää ja mielettöntä, sillä perustavan kokouksen vaatimus „saattaa proletariaatin poliittisesti eristetyksi”, menee „yleiskansallisen porvarillisen vallankumouksen” rajojen ulkopuolelle j.n.e.

Vallankumouksellisten sosialidemokraattien on pääteltävä toisin. Liian yleisten ja porvarilliselle vääristelylle liian helposti alttiiden „yleiskansallisesta porvarillisesta vallankumouksesta” sepitettyjen fraasien asemesta meidän on analysoitava tarkoin määrättyjen luokkien ja puolueiden konkreettinen asema vallankumouksen eri ajankohtina. Vanha „Iskra” ja „Zarja” puhuivat vuosina 1900 ja 1901 aivan oikeutetusti sosialidemokratiasta yleiskansallisen vapautuksen aatteiden ilmaisijana, eturivin taistelijana, joka vetää puolelleen kaikki aina liberaalisia aatelmarsalkkoja myöten. Silloin se oli totta, sillä hallituksen politiikassa ei ollut vielä mitään, ei kerrassaan mitään sellaista, mikä olisi kyennyt tyydyttämään edes vaatimattominta porvarillista liberalismia. Yleisvenäläinen lokakuun lakko todisti, että se oli oikein, sillä proletariaatin taistelusta tuli silloin keskus, joka veti puoleensa kaikkinaisen, mukaanluettuna kaikkein vaatimattomimmankin porvarillisen liberalismiin.

Lokakuun 17 p:n jälkeen tämä muuttui ja sen tuli muuttua toiseksi. Liberaalis-monarkistisen porvariston (turhaan тов. Martov nimittää sitä „liberaalis-demokraattiseksi”) tuli asettua suojelemaan monarkiaa ja tilanherrojen maanomistusta, asettua välittömästi (lokakuulaiset) tai välillisesti (kadetit), sillä sitä seuranneet vallankumouksen

voitot uhkasivat vakavasti ja välittömästi noita rakastettavia laitoksia. Ne, jotka unohtavat, että vallankumouksen edistyessä, sen tehtävien kasvaessa muuttuu myös niiden luokkien ja kansanainesten kokoonpano, jotka kykenevät osallistumaan taisteluun noiden tehtävien toteuttamisesta, tekevät karkean virheen. Proletariaatti kulkee porvarillisen vallankumouksen kautta sosialismiin. Siksi sen on porvarillisessa vallankumouksessa nostettava ja vedettävä vallankumoukselliseen taisteluun yhä suuremmassa määrässä vallankumouksellisia kansankerroksia. Vuonna 1901 se herätti zemstvoliberaalit. Nykyään objektiivisten ehtojen vuoksi sen päätehtävänä on herättää, valistaa ja vetää taisteluun vallankumouksellinen talonpoikaisto vapauttamalla sitä kaikin keinoin ei vain ehta kadettien, vaan myös Peshehonovin tyyppisten trudovikkien aatteellisesta ja poliittisesta holhouksesta. Jos vallankumous pääsee voitolle, niin *yksistään* sen ansiosta, että proletariaatti on liitossa todella vallankumouksellisen eikä opportunistisen talonpoikaiston kanssa. Kun me siksi puhumme vakavasti siitä, että olemme vallankumouksen puolesta (emmekä ainoastaan perustuslain puolesta), kun me puhumme vakavasti „uudesta vallankumouksellisesta noususta”, niin meidän on taisteltava päättävästi kaikkia niitä yrityksiä vastaan, joita tehdään perustavan kokouksen tunnuksen heittämiseksi kokonaan pois tai sen heikentämiseksi liittämällä se ehdottomasti Duumaan (perustavan kokouksen koolle kutsuvana vallan elimenä esiintyvä Duuma tai Duuma vipusimena perustavan kokouksen aikaansaamiseksi j.n.e.), mataloittamalla proletariaatin tehtävät kadettilaisen tai muka yleiskansallisen porvarillisen vallankumouksen puitteisiin. Talonpoikaisjoukoista tulee ehdottomasti opportunistiseksi ja myöhemmin jopa taantumukseksi vain varakas ja keskitalonpoikaisto. Mutta se on talonpoikaiston vähemmistö. Talonpoikaisköyhähälistö yhdessä proletariaatin kanssa muodostaa kansan, kansakunnan valtavan enemmistön. *Tämä* enemmistö voi päästä voitolle ja se pääsee täysin voitolle porvarillisessa vallankumouksessa, *toisin sanoen ottaa koko vapauden ja koko maan*, toteuttaa sen työläisten ja talonpoikain hyvinvoinnin maksimin, mikä kapitalistisessa yhteiskunnassa on mahdollinen. Jos haluatte, voidaan tällaista kansakunnan enemmistön suorittamaa vallankumousta sanoa yleiskansalliseksi porvaril-

liseksi vallankumoukseksi, mutta jokaiselle on selvää, että noiden sanojen tavallinen merkitys on kokonaan toinen, että niiden todellisenä merkityksenä tällä hetkellä on kadettilainen merkitys.

Me olemme „vanhoillisia” sosialidemokraatteja siinä mielessä, että kannatamme vanhaa vallankumouksellista taktiikkaa. „Proletariaatin täytyy viedä loppuun asti demokraattinen vallankumous yhdistäen mukaansa talonpoikaiston joukon, murtaakseen väkivalloin itsevaltiuden vastarinnan ja tehdäkseen tehottomaksi porvariston horjuvaisuuden” („Kaksi taktiikkaa”) \*. Tämä on kirjoitettu kesällä vuonna 1905. Nyt on taisteluun pantu paljon suurempi panos, tehtävä on paljon vaikeampi, otte'u tulee olemaan paljon kärkevämpi. On tehtävä tehottomaksi koko porvariston, mukaan lukien intelligenttiporvariston, mukaan lukien myös talonpoikaistorvariston, horjuvaisuus. Päättävään vallankumoukselliseen taisteluun kykenevät talonpoikaisköyhälistön joukot on saatava proletariaatin mukaan. Objektiiiviset ehdot, eikä meidän halumme, *asettavat* „vallankumouksen uuden nousun” eteen *nimenomaan nämä* ylevät tehtävät. Tietoisien proletariaatin on täytettävä velvollisuutensa loppuun asti.

P. S.\*\* Tämä artikkeli oli jo annettu painoon, kun luimme „Tovarishtsh” lehdestä tov. Martovin kirjeen. Liittoa kadettien kanssa koskevassa kysymyksessä L. Martov sanoutuu irti Tsherevaninista. Se on erittäin hyvä. Mutta on hämmästyttävää ja vallan surkuteltavaa, että L. Martov *ei sanoudu irti* Tsherevaninin keksinnöstä: on „typerää ja mielettöntä taistella perustavan kokouksen puolesta”, vaikka hän siteeraamansa „Tovarishtsh” lehden 73. numeron nojalla *varmasti oli tietoinen* tuosta keksinnöstä. Onkohan Martovkin jo edistynyt Tsherevaninin tasolle?

„Proletari” № 6,  
lokakuun 29 pnä 1906

Julkaistaan „Proletari” lehden  
tekstin mukaan

\* Ks. Teokset, 9. osa, s. 85. *Toim.*

\*\* — Postscriptum — jälkikirjoitus. *Toim.*